

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **BMKco, s.r.o.**, se sídlem Kvítkovická 1533, Napajedla, zastoupen Mgr. Markétou Vojtáškovou, advokátkou se sídlem Kvítková 124, Zlín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2015, č.j. 8724-2/2015-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2015, č.j. 8724-2/2015-900000-304.1, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 14.10.2014, č.j. 545-105/2014-640000-51.

I. Podstata věci

Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) na základě kontroly po propuštění zboží zahájené dne 18.7.2013 dle čl. 78 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze

dne 12.10.1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), a § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), dodatečným platebním výměrem doměřil žalobci antidumpingové clo ve výši 1 272 673 Kč z důvodu zpochybnění nepreferenčního původu zboží (spojovací materiály); spolu s doměřením cla vznikla žalobci povinnost uhradit také penále z doměřené částky ve výši 254 535 Kč. Zjištění, že žalobce v celním prohlášení, na jehož základě bylo zboží propuštěno do režimu volného oběhu, nesprávně uvedl zemi původu (Tchaj-wan namísto Čínské lidové republiky), opřel celní úřad zejména o zprávu z mise Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) ze dne 9.7.2014, č. OF/2011/0978/B1 a jejích příloh.

Žalobce se proti dodatečnému platebnímu výměru odvolal, žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Dle žalobce je závěr žalovaného o tom, že zpráva OLAF potvrzuje čínský původ dovezeného zboží, nesprávný. Zpráva OLAF se opírá o důkazy, jež nebyly součástí spisu a žalobce neměl možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Ze samotné zprávy OLAF vyplývá pouze pravděpodobnost čínského původu zboží. Není z ní zjevné, kdo byl dodavatelem zboží z Číny do Tchaj-wanu a neprokazuje, že příslušné kontejnery byly označeny uvedenými čísly. Ze zprávy nevyplývá, že zboží bylo původně dovezeno z Číny do Tchaj-wanu, když neobsahuje příslušné dovozní doklady ani jiné obchodní dokumenty. Stejně tak ani rozhodnutí žalovaného na žádné důkazy, o něž by se měla zpráva opírat, neodkazuje.

Jestliže má být zpráva OLAF jediným důkazem o původu zboží, tak je podle žalobce v rozporu s jím předloženým důkazem, a sice osvědčením o původu zboží. Žalovaný neprovedl verifikaci tohoto osvědčení a postupoval tak v rozporu se zásadou předvídatelnosti. Jestliže žalovaný opírá svůj závěr o čínském původu zboží též ze skutečnosti, že vývozní společnost neměla oprávnění k reexportu, pak tato skutečnost podle žalobce nutně neznamená, že vývozní společnost reexport fakticky neprováděla.

Žalovaný také nesplnil svou zákonnou povinnost zajistit úřední překlad zprávy OLAF, včetně všech jejích příloh do českého jazyka tak, aby se k jednotlivým přílohám mohl žalobce vyjádřit a uplatnit tak svá procesní práva. Úvahy žalovaného, že žalobce rozumí anglickému jazyku, v němž jsou přílohy sepsány, jsou nesprávné.

Žalobce dále ve vztahu ke zprávě OLAF namítá, že se jedná pouze o zprávu průběžnou, nikoliv konečnou, neboť ze zprávy plyne, že šetření úřadu OLAF nadále probíhalo. Z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013 plyne, že důkazním prostředkem v celním řízení může být pouze konečná zpráva. Předložená zpráva však neobsahuje veškeré náležitosti, jež jsou pro konečnou zprávu vyžadovány.

Podle žalobce zboží nemůže mít původ v Číně i z toho důvodu, že cena, za kterou zboží zakoupil, odpovídala cenám na českém trhu. Tato je přitom vyšší, než ceny zboží dodávaného Číny. Svá tvrzení žalobce ve správním řízení doložil srovnávacími tabulkami a navrhl provedení důkazu o ceně obvyklé. Žalobce dále uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu výpočtu výše antidumpingového cla žalovaným z ceny zboží deklarované žalobcem v celním prohlášení.

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné a nezákonné, a proto navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí žalovaného i celního úřadu zrušil, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatuje, že zpráva OLAF jednoznačně prokazuje čínský původ dovezeného zboží, stejně jako identifikuje čínského dodavatele. Z této zprávy i z dalších v rozhodnutí vymezených podkladů vyplývá, že se v kontejnerech se při vývozu zboží z Tchaj-wanu nacházelo stejné množství zboží jako při dovozu z Číny. Přestože zpráva OLAF nebyla zprávou konečnou, obsahovala jasné a konkrétní informace o tom, že předmětné zboží je původem z Číny a jako důkaz postačovala k dodatečnému doměření cla bez ohledu na znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013.

Žalovaný k námitce nutnosti překladu příloh zprávy OLAF dále uvedl, že přílohy obsahují především tabulky s názvy a číselnými údaji, případně komunikaci tchajwanských orgánů s úřadem OLAF. Zpráva OLAF obsahuje shrnutí příloh, jež jsou tak ze zprávy dostatečně zřejmé; neprovedením překladu příloh nemohl být žalobce na svých právech dotčen.

Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

IV.1

Žalobce předně namítal, že nebyl nedostatečně zjištěn skutkový stav, neboť nebylo prováděno další dokazování a při svém rozhodování správní orgány vycházely pouze ze zprávy OLAF, která však neprokazuje, že zboží dovezené žalobcem bylo skutečně původem z Číny.

Ze zprávy OLAF a jejích příloh vyplývá, že tchajwanskými celními orgány byl zpochybněn tchajwanský původ zboží. V takovém případě se na zboží hledí jako na zboží neznámého původu a nepreferenční sazba tak byla poskytnuta neprávem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2014, č.j. 1 Afs 117/2013-39). Žalobce měl možnost se v řízení o doměření cla vůči zprávě OLAF a jejím přílohám vymezit a uplatnit vlastní verzi skutkového stavu; v celním řízení totiž žalobcem doložené listiny co do původu zboží zpochybnil právě obsah zprávy OLAF (žalobcem předložené osvědčení o původu, jímž se prokazuje nepreferenční původ zboží, faktura od společnosti Zhao His Industry Co Ltd., nedatované prohlášení vývozce, nákladní listy, doklad o pojištění). Žalobce však žádná konkrétní skutková tvrzení o skutečném původu zboží nenabídl. Namítal-li v této souvislosti žalobce, že vývozní společnost mohla reexport fakticky provádět, tak jediným dokladem tu je v této souvislosti faktura společnosti Zhao His Industry Co Ltd. z Tchajwanu, nicméně pouhým vystavením faktury nemůže být prokázán tchajwanský původ zboží.

Ze zprávy OLAF vyplývá, že šetření bylo provedeno v součinnosti s místními orgány. Za této situace nebylo třeba, aby byly součástí spisu celního úřadu podklady pro zpracování zprávy OLAF. Jak konstatoval i žalovaný, nelze pochybovat o pravomocích tchajwanských celních orgánů ke zjišťování a vyhodnocování vývozu a dovozu do státu Tchaj-wan. Nejvyšší správní soud v této souvislosti v rozsudku ze dne 7.2.2008, č.j. 5 Afs 37/2007-49, č. 1577/2008 Sb. NSS, konstatoval, že pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, porovnání reexportů čínského zboží s dovozy do Evropské unie bylo provedeno na základě údajů poskytnutých oprávněnými tchajwanskými orgány především s ohledem na hmotnost, druh zboží, dobu přepravy a čísla přepravních kontejnerů. Tchajwanské celní orgány spárovaly dovozy do Tchaj-wanu z Číny s vývozy z Tchaj-wanu do Evropské unie prostřednictvím odpovídajících dovozních a vývozních celních prohlášení. Jak vyplývá ze Zprávy OLAF, Odbor pátrání celní správy na Tchajwanu zjistil 966 kontejnerů evidovaných jako řádné vývozy, přičemž z porovnání této evidence s výpisy aplikace „ConTraffic“ vyplynulo, že předmětné dva kontejnery se v nich nenachází. Výstup z aplikace „ConTraffic“, jímž je mapován pohyb kontejnerů č. HJCU2263966 a INBU3788106, v nichž bylo dovezeno předmětné zboží do České republiky, je pak součástí Úředního záznamu č.j. 545-82/2014-640000-51 ze dne 3.9.2014, se kterým byl žalobce seznámen v rámci jednání dne 10.9.2014. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že ze zprávy OLAF není zjevné, kdo byl dodavatelem zboží z Číny do Tchaj-wanu. Jak vyplývá již z prvostupňového rozhodnutí a v něm

uvedeného výpisu dat z Přílohy č. 5 zprávy OLAF, tímto subjektem byla společnost GLOBE SUCCESS INTERNATIONAL TRANSPORTATION (SHENZHEN) LTD. Soud tak nesouhlasí se žalobcem, že by úvahy a závěry OLAF byly „nepřezkoumatelnými spekulacemi“ a že zpráva neobsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry.

IV.2

Žalobce dále namítal, že žalovaný, resp. celní úřad měl v souladu s § 76 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), povinnost zajistit úřední překlad Zprávy OLAF včetně všech jejích příloh do českého jazyka, pokud jimi byl v předmětném řízení prováděn důkaz.

K této námitce žalovaný uvedl, že do českého jazyka přeložil zprávu OLAF a její přílohu 3. Přílohy zprávy neobsahují nic, co by nebylo uvedeno v samotné zprávě. Překlad tabulkových přehledů žalovaný s ohledem na jejich obsah nepovažuje za nutný, neboť popisy uvedené v jednotlivých kolonkách jsou srozumitelné, v dalších případech zachycují přílohy komunikaci tchajwanských orgánů s OLAFem.

Dle § 76 odst. 1 daňového řádu se při správě daní jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Dle odst. 2 tohoto ustanovení musí být písemnosti vyhotovené v jiném než českém jazyce předloženy v originálním znění, a současně v překladu do jazyka českého, pokud správce daně neprohlásí, že takový překlad nevyžaduje nebo že požaduje úředně ověřený překlad; takové prohlášení může správce daně učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet písemností v budoucnu.

K povinnosti správního orgánu pořídit překlad cizojazyčných listin se ve svém rozhodnutí ze dne 14.4.2015, č.j. 9 As 12/2014-60, vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že *„neopatření překladu cizojazyčné listiny, již je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník v řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí“*. Ač se toto rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vztahuje ke správnímu řádu, jsou závěry v něm obsažené aplikovatelné i na právě posuzovanou věc.

Dle názoru zdejšího soudu a v souladu s výše citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu má celní úřad obecně povinnost cizojazyčnou listinu, kterou je prováděn důkaz, v řízení přeložit do českého jazyka, aby tak účastníkovi umožnil se s obsahem listiny seznámit, vyjádřit se k ní a uplatnit tak svá procesní práva. Nesplnění této povinnosti může znamenat vadu řízení.

V posuzované věci však nepřeložené přílohy zprávy OLAF, jimiž byl v řízení prováděn důkaz, představují tabulkové přehledy, jejichž obsahem jsou identifikační údaje prodávajících a kupujících, země vývozu a dovozu, tarifní kódy, měny, ceny

zboží, atd (např. „Brutto“, „Netto“, „Currency“, „Tarif Code“, „Buyer“, „Seller“, „Value“,...). Slova v nadpisech sloupců a řádků jsou slova běžně používaná, jejichž význam je všeobecně známý. Informace obsažené v těchto databázových souborech jsou srozumitelné bez ohledu na fakt, zda jednotlivé nadpisy sloupců či řádků jsou nadepsány v angličtině, a to zejména v právě posuzované věci, kdy žalobce dlouhodobě podniká v mezinárodním obchodu a lze tak u něj předpokládat alespoň elementární znalost angličtiny. S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se žalobcem, že nepřeložení příloh zprávy OLAF, kterými byly prováděny důkazy, způsobilo vadu řízení takové intenzity, že by tím celní úřad zasáhl do procesních práv žalobce a z toho důvodu by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.

IV.3

Žalobce dále namítal, že z obsahu zprávy OLAF je zřejmé, že se nejedná o konečnou zprávu, ale pouze o zprávu průběžnou, již nemůže být proveden důkaz.

Žalovaný skutečně vycházel z průběžné zprávy OLAF jako důkazu pro doměření antidumpingového cla, neboť z ní vyplývaly dostatečně konkrétní poznatky svědčící tomu, že předmětné zboží bylo s největší pravděpodobností čínského původu, přičemž žalobce v průběhu řízení neprokázal jiný původ předmětného zboží.

Žalobci lze přisvědčit potud, že zpráva OLAF neobsahuje všechny požadované náležitosti konečné zprávy dle čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013, o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/99 a nařízení Rady (EURATOM) č. 1074/1999 (dále jen „nařízení OLAF“), a nejedná se tedy o zprávu konečnou, ale o zprávu průběžnou.

Nejvyšší správní soud se k otázce použitelnosti průběžných zpráv OLAF jako důkazního prostředku vyjádřil v rozhodnutí ze dne 10.8.2011, č.j. 1 Afs 44/2011-45, ve kterém uvádí, že „byť lze s krajským soudem souhlasit, že Zpráva OLAF není konečná (tedy, že neobsahuje všechny myslitelné informace týkající se podvodů při dovozech kol do EU z Malajsie), ve vztahu k žalobkyni a nyní prověřovaným dovozům obsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry, na jejichž základě musely celní orgány přistoupit k doměření dovozních cel. Skutečnost, že existují další předběžné, či snad konečné zprávy není pro posouzení dané věci relevantní“. V souladu s tímto rozhodnutím nelze v nyní posuzované věci žalobci přisvědčit, že průběžnou zprávou OLAF a jejími přílohami nelze provést důkaz pro doměření dovozního cla, neboť ve vztahu k žalobci a nyní prověřovaným dovozům tato i s přílohami obsahuje dostatečně konkrétní, jasné a určité závěry pro identifikaci jednotlivých zásilek zboží a umožňuje spárování transferu čínského zboží přes Tchaj-wan s dovozy do EU. Nebylo proto nutné, aby celní úřad vyčkával až na závěrečnou zprávu OLAF (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2015, č.j. 9 Afs 128/2015-60). Průběžná

zpráva OLAF tedy mohla být jediným důkazem v dané věci. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

IV.4

Žalobce dále namítal, že pořídil zboží za obvyklých a nikoliv dumpingových podmínek, což ve vztahu k charakteru antidumpingového cla činí napadené rozhodnutí nezákonným a je z důvodu postupu a výpočtu cla žalovaným toliko sankcí vůči žalobci, která nemá žádnou oporu v zákoně. Výpočet antidumpingového cla ze žalobcem deklarované ceny zboží v celním prohlášení je dle názoru žalobce projevem přepjatého formalismu.

K námitce žalobce ohledně nezákonnosti rozhodnutí z důvodu, že nebyla objektivizována cena zboží, ke kterému se vypočítává antidumpingové clo (žalobce ohledně srovnání cen, za které zboží nakoupil a následně po zohlednění nákladů a marže prodával, s cenami na trhu v České republice, k důkazu předložil žalovanému srovnávací tabulky a navrhl provedení důkazu o ceně obvyklé), lze uvést závěry žalovaného vyslovené v napadeném rozhodnutí. Ten konstatoval, že „*Šetření ve věci dumpingových cen při dovozech čínského spojovacího materiálu provedla Komise před vydáním konečného nařízení (nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky). Průběh a výsledky tohoto šetření jsou součástí odůvodnění konečného nařízení. Konečné nařízení je přímo závazné na celním území EU. CÚ ZLK a ani odvolací orgán nejsou oprávněni provádět vlastní šetření ve věci dumpingových cen při dovozu zboží a následně výsledky svých šetření zohlednit při aplikaci celních předpisů tak, že by na základě správní úvahy rozhodly o tom, že se antidumpingové clo vyměřuje. Povinností celních orgánů je přistoupit k vyměření antidumpingového cla vždy, když je zjištěno splnění podmínek daných konečným nařízením, tak, jak tomu bylo v projednávaném případě.*“.

Zdejší soud v tomto dává zapravdu žalovanému, neboť nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení 91/2009“), nevyžaduje posouzení ze strany celního úřadu, zda konkrétní cena při dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli z Čínské lidové republiky je či není dumpingová. Smyslem nařízení 91/2009 je postihnout dovoz předmětných vybraných spojovacích materiálů z Čínské lidové republiky na území EU vyměření antidumpingového cla bez ohledu na cenu dováženého zboží. Za takovýchto okolností nelze než přisvědčit názoru celního úřadu, že postupoval v souladu s čl. 1 odst. 2 nařízení 91/2009, když vypočetl antidumpingové clo z ceny zboží, kterou žalobce deklaroval v celním prohlášení.

IV.5

Žalobce také namítal, že došlo k porušení zásady předvídatelnosti.

K zásadě předvídatelnosti se opakovaně vyjádřil Ústavní soud, který kupř. ve svém nálezu ze dne 11.5.2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, uvádí, že „*ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky*”. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12.8.2004, č.j. 2 Afs 47/2004-83, uzavírá, že „*princip předvídatelnosti rozhodování v podstatě znamená, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkově a právně srovnatelných případech rozhodovat – v celkovém vyznění – stejně*”. Žalobce v posuzované věci dovozuje porušení zásady předvídatelnosti z toho, že přestože v rámci své činnosti dlouhodobě dováží do Evropské unie zboží z různých zemí světa, žalovaný v žádném předchozím případě neučinil závěr o původu zboží v rozporu s osvědčením o původu zboží.

Jak uvádí ve svém rozhodnutí ze dne 19.2.2013, č.j. 59 A 15/2012-40, Krajský soud v Ústí nad Labem, „*princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu poškozen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či obdobné) nepoškozeno. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán*“. Za porušení zásady předvídatelnosti lze v souladu s výše uvedenou judikaturou považovat případy, kdy by žalovaný při stejných nebo obdobných skutkových zjištěních vyplývajících z kontrol po propuštění zboží nebo následných verifikacích osvědčení původu rozhodl rozdílně. Žalobce však neuvedl žádné konkrétní rozhodnutí žalovaného, které by jeho tvrzení týkající se porušení zásady předvídatelnosti podpořilo. V posuzované věci byl zprávou OLAF a jejími přílohami žalovaným prokázán jiný než žalobcem deklarovaný původ dovezeného zboží a na základě těchto zjištění žalovaný, v souladu se svou rozhodovací praxí, přistoupil k doměření cla. Co se týká osvědčení o původu, předloženého žalobcem k prokázání tchajwanského původu zboží, je nutno souhlasit s žalovaným, že obsah osvědčení byl vyvrácen. Celní předpisy neobsahují pravidlo, které by stanovilo závaznost osvědčení o původu ve vztahu k určení preferenčního původu dovezeného zboží. V postupu žalovaného tak nelze spatřovat porušení zásady předvídatelnosti tvrzené žalobcem a soud tak ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu